

Arrest

nr. 57 354 van 4 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het sjiitische geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van de regio ‘al Haidaria’ in de provincie Najaf. U en uw familie zouden niet politiek actief zijn geweest in Irak. Sinds 2005 zou u als politieagent hebben gewerkt. U zou tot 10 oktober 2009 zijn ingezet in een controlepost voor het gebouw van het centraal politiebureau van ‘al Zubeir’ in de provincie Basra. U zou er zijn belast met identiteits- en autocontroles. Op 20 september 2009 zou u met uw collega’s een wagen hebben tegengehouden en de drie inzittenden hebben gearresteerd wegens wapenbezit. De wapens en het voertuig zouden in beslag zijn genomen en de gearresteerden overgedragen aan uw oversten. Op 22 september 2009 zouden deze personen zijn overgedragen aan de rechtbank van Basra en op 23 september 2009 zouden u en uw collega (H.) door de rechtbank zijn gedagvaard als getuige in deze zaak. U en uw collega zouden voor de rechter verklaringen hebben afgelegd omtrent

het illegaal wapenbezit van de gearresteerden. De verdachten zouden op basis van de terrorismewet zijn veroordeeld tot vermoedelijk levenslange gevangenisstraf. Diezelfde dag van uw getuigenis zou u een anonieme dreigtelefoon hebben ontvangen. Ook uw collega (H.) zou een gelijkaardig telefoontje hebben gekregen. U zou verantwoordelijk zijn gesteld voor het lot van de veroordeelden. U zou de volgende dag uw werk aan de controlepost hebben hervat en hierna zou u uw verlof hebben opgenomen. Begin oktober 2009 zou u thuis een anonieme dreigbrief hebben aangetroffen met de melding dat u de waarschuwing om niet te getuigen zou hebben genegeerd. Ook uw collega (H.) zou een dergelijke brief hebben ontvangen. Op 3 oktober 2009 zou u de dreigbrief hebben voorgelegd aan de politie van uw wijk in 'al Haidaira'. Deze zou de brief hebben overgedragen aan de onderzoeksrechtbank van 'al Haidaira'. Op 4 oktober 2009 zou u op deze rechtbank zijn ondervraagd omtrent de brief. De rechter zou uw rechtszaak hebben afgesloten omdat uw belagers onbekend zouden zijn. Op 10 oktober 2009 zou u een laatste keer naar uw werk zijn gekeerd. Hierna zou u uit vrees gedood te worden uw job bij de politie hebben verlaten. U zou thuis zijn gebleven tot uw vertrek uit Irak op 1 november 2009. In het bezit van uw Iraaks paspoort zou u legaal vanuit de luchthaven van Bagdad een vlucht naar Istanbul hebben genomen. Vervolgens zou u clandestien per vrachtwagen naar België zijn gereisd waar u op 23 november 2009 asiel aanvraagde.

Na uw aankomst in België zou u van uw broer uit Irak vernomen hebben dat op 17 januari 2010 uw huis in 'al Haidaria' zou zijn beschoten door onbekenden. Niemand van uw familie zou gewond zijn geraakt. Uw broer en moeder zouden klacht hebben neergelegd bij de politie. Deze zou de daders niet hebben kunnen opsporen. Kort na dit incident zou uw familie verhuisd zijn naar een boerderij gelegen tussen Najaf en Kerbala. Enkele weken geleden zou u van een ex-collega hebben vernomen dat u zich voor een rechtbank dient te verantwoorden in verband met uw afwezigheid op het werk.

B. Motivering

Dient te worden opgemerkt dat u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend aangezien ernstig kan worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van uw asielverklaringen.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat uit een vergelijking van uw verklaringen tijdens het eerste en het tweede interview op het Commissariaat-generaal (CGVS) blijkt dat u zich meermaals tegensprekt met betrekking tot elementen die de kern van uw asielrelaas raken.

Zo sprak u zich tegen aangaande de precieze omstandigheden van uw aanwerving bij de politie en de duur van uw opleiding aan de politieacademie van 'al-Zubeir'. Tijdens het eerste interview voor het CGVS verklaarde u dat u dezelfde dag van uw aanmelding bij het hoofdkantoor van Basra, waar u uw naam op een lijst had zien staan, aan het politiekantoor van 'al-Zubeir' werd overgedragen (zie gehoorverslag CGVS, I, p.6). U voegde er aan toe dat u dan een opleiding van een maand volgde aan de politieacademie van 'al-Zubeir' (zie gehoorverslag CGVS, I, p.6). In strijd hiermee beweerde u tijdens het tweede interview voor het CGVS dat u na uw aanmelding bij het kantoor in Basra eerst een opleiding van twee maanden (van midden februari 2005 tot midden april 2005) aan de politieacademie van 'al-Zubeir' heeft gevolgd en pas de laatste dag van uw opleiding vernam dat u aan het politiekantoor van 'al-Zubeir' werden toegewezen (zie gehoorverslag CGVS, II, p.6-8 en p.10, p.12). Bij confrontatie kan u geen afdoende verklaring opgeven. U herhaalde alleen hetgeen u eerder had verklaard, namelijk dat uw opleiding twee maanden heeft geduurd en u pas na uw opleiding heeft vernomen dat u aan het politiekantoor van 'al-Zubeir' zou worden overgedragen (zie gehoorverslag CGVS, II, p.18).

Voorts sprak u zich tegen aangaande de rang van uw vriend (H.W.). De ene keer beweerde u dat (H.) 'Arif' (korporaal) was (zie gehoorverslag CGVS, I, p.9). Een andere keer zei u dan weer dat uw vriend (H.) net als u gewoon 'Shurti' (agent) was (zie gehoorverslag CGVS, II, p.10) en hij nooit naar een hogere rang promoveerde. Ook over de rangen van de andere collega's waarmee u samenwerkte legde u incoherente verklaringen af. Zo zei u de ene keer dat (S.), (F.) en (T.) agenten zijn. Een andere keer zei u dat (T.) en (S.) de rang van 'Rais Urafa' bekleedden en (F.) 'Mufawad' (onderofficier) was (zie gehoorverslag CGVS, II, p.10-11). In dit verband dient bovendien te worden opgemerkt dat u zich tegensprak over het aantal politiemensen dat aan de controlepost werkzaam was. Tijdens het eerste interview sprak u van vijf (inclusief u) personen (zie gehoorverslag CGVS, I, p.9). Tijdens het tweede interview maakte u melding van zes personen (inclusief u) en noemde u een naam van een collega (m.n. (M.K.)) waarover u met geen woord repte tijdens het eerste gehoor (zie gehoorverslag CGVS, II, p.10). Dat u zich tegensprekt aangaande de rangen van uw collega's en het aantal personen waarmee u bijna dagelijks samenwerkte is uitermate merkwaardig en doet twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw politiebadge, waarvan u een kopie ter ondersteuning van uw verklaringen neerlegde. Tijdens het eerste

interview verklaarde u dat het origineel van de door u neergelegde badge werd ingetrokken door het politiebureau van Basra omdat deze verlopen was en een nieuwe diende te worden gemaakt (zie gehoorverslag CGVS, I, p.4). U voegde er aan toe dat uw badge in 2008, nog voor de militaire operatie 'Al Fursan' in Basra, werd ingetrokken en u ongeveer twee jaar met een vervallen politiebade heeft gewerkt (vervaldatum zoals vermeld op de door u neergelegde kopie van uw politiebade is 31/12/2006). Dit is gans anders dan hetgeen u verklaarde tijdens het tweede interview voor het CGVS: u stelt namelijk dat het origineel van de door u neergelegde badge u pas begin september 2009 werd afgenomen met de bedoeling deze te vernieuwen (zie gehoorverslag CGVS, II, p.16-17) en u gedurende bijna drie jaar met een vervallen badge bij de politie werkzaam bent geweest (zie gehoorverslag CGVS, II, p.17). Dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt zet verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling. Bij confrontatie kan u geen afdoende verklaring opgeven. U herhaalde alleen hetgeen u eerder had verklaard (zie gehoorverslag CGVS, II, p.18).

Voorts sprak u zich tegen aangaande de gebeurtenissen die aan de basis liggen van uw vertrek uit Irak. Tijdens het eerste interview verklaarde u dat de drie inzittenden van de wagen die u op 20 september 2009 controleerde van de markt 'al-Askari' in Zubair kwamen en u vertelden dat zij onderweg waren naar de markt 'al- Sawadi' (zie gehoorverslag CGVS, I, p.9). Tijdens het tweede interview werd gevraagd vanwaar de inzittenden kwamen en welke hun eindbestemming was. U slaagde er echter niet in te antwoorden (zie gehoorverslag CGVS, II, p.14), hetgeen mag verbazen indien deze gebeurtenis werkelijk aan de basis heeft gelegen van uw gedwongen vertrek uit Irak.

Verder dient te worden opgemerkt dat u zich tegensprak aangaande uw dagvaarding voor de rechtbank. De ene keer zei u dat de rechtbank een brief stuurde naar uw politiekantoor met de melding dat twee personen die werkzaam waren aan de controlepost als getuige dienden te verschijnen (zie gehoorverslag CGVS, I, p.10). U voegde eraan toe dat jullie dan onder elkaar hebben afgesproken wie zou gaan en beslisten dat u en (H.) voor de rechtbank zouden getuigen (zie gehoorverslag CGVS, I, p.10). Tijdens het tweede interview repte u met geen woord over het feit dat zou zijn afgesproken wie zou gaan getuigen. U zei enkel dat in de brief van de rechter stond dat de personen die de arrestatie deden moesten komen getuigen (zie gehoorverslag CGVS, II, p.15). Eveneens verklaarde u tijdens het tweede interview dat, naast u en uw collega (H.), ook uw overste (F.) als getuige in deze zaak door de rechtbank werd gehoord (zie gehoorverslag CGVS, II, p.15). Toen u tijdens het eerste interview werd gevraagd of u de enige getuige was, sprak u weliswaar over uw collega (H.), maar repte u met geen woord over het feit dat ook uw overste als getuige door de rechtbank zou zijn gehoord (zie gehoorverslag CGVS, I, p.10).

In dit verband en tevens niet onbelangrijk, dient te worden opgemerkt dat u tijdens het eerste interview verklaarde dat enkel u en uw collega (H.) problemen kenden (dreigtelefoon en dreigbrief) omwille van jullie getuigenis voor de rechtbank (zie gehoorverslag CGVS, I, p.11-12). Alsook verklaarde u uitdrukkelijk dat de officieren die de verdachten hebben ondervraagd en hen hebben overgedragen naar de bevoegde diensten geen problemen hebben gekend en dit vermoedelijk omdat u en (H.) als getuigen zijn opgetreden in deze zaak (zie gehoorverslag CGVS, I, p.13-14). In tegenstelling met bovenstaande verklaarde u tijdens het tweede interview dat uw overste, officier (F.), ook telefonisch bedreigd werd omwille van zijn getuigenis (zie gehoorverslag CGVS, II, p.15). Deze informatie zou u nog voor uw vertrek uit Irak hebben ontvangen (zie gehoorverslag CGVS, II, p.15). Dat u hierover met geen woord repte tijdens uw eerste interview brengt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang.

Voorts is het uitermate merkwaardig dat u de ene keer zei dat de personen die u arresteerde ondermeer beschuldigd worden van lidmaatschap bij de Al-Fadila partij (zie gehoorverslag CGVS, I, p.11), terwijl u een andere keer hierover met geen woord repte (zie gehoorverslag CGVS, II, p.19). Bij confrontatie ontkende u eerder iets over Al-Fadila partij te hebben gezegd (zie gehoorverslag CGVS, II, p.19).

Bovenstaande discrepanties tussen uw opeenvolgende verklaringen zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas zeer ernstig op de helling.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u op bepaalde niet onbelangrijke punten met betrekking tot uw asielrelaas uitermate vaag en algemeen blijft. Hierdoor komt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het gedrang.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak heeft verlaten uit vrees voor represailles vanwege familieleden van de drie personen tegen wie u een getuigenis voor de rechtbank heeft afgelegd en die later werden veroordeeld. Dient echter te worden opgemerkt dat u zowel over de identiteit van de veroordeelden als over hun verwanten die omwille van uw getuigenis uit zouden zijn op wraak, geen concrete informatie kon verschaffen (zie gehoorverslag CGVS, II, p.13-14). Het is weinig waarschijnlijk

dat het voor iemand met uw profiel (u verklaarde in Irak als politieagent te hebben gewerkt) niet mogelijk zou zijn geweest om hierover meer te weten te komen. Temeer daar u de identiteit van deze personen zelf controleerde en bovendien voor de rechtbank als getuige in deze zaak werd opgeroepen. Uw verklaring voor het CGVS als zou u bij de controle van hun identiteitspapieren en ook op de rechtbank niet op hun namen hebben gelet, is allerminst overtuigend (zie gehoorverslag CGVS, II, p.14). In dit verband dient tot slot te worden opgemerkt dat u na uw vertrek uit Irak en tot op vandaag contact heeft met uw ex-collega (T.). Niets belet u om met de hulp van (T.), die nog steeds werkzaam zou zijn in het politiekantoor van Zubair, informatie in te winnen over de identiteit van de personen en hun verwanten waarvoor u een vrees koestert (zie gehoorverslag CGVS, II, p.12 en p.14). Uw verklaring als zou (T.) over deze mensen, die niet alleen u maar ook uw collega (H.) én uw overste (F.) (ook nog steeds werkzaam in het politiekantoor van Zubair) lastigvielen, geen informatie kunnen bekomen is wederom weinig overtuigend (zie gehoorverslag CGVS, II, p.14). In dit verband dient voorts te worden opgemerkt dat u ook over het feit of uw overste (F.)- naast het feit dat hij kort voor uw vertrek uit Irak telefonisch zou zijn bedreigd na uw vertrek al dan niet nog problemen zou hebben gekend met de verwanten van de veroordeelden geen informatie kon verschaffen (zie gehoorverslag CGVS, II, p.16). Het feit dat u hiernaar niet ernstig informeerde doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging.

Voor wat betreft uw verklaring als zal u gestraft worden omdat u onwettig van het werk afwezig bent, dient te worden vastgesteld dat u zich hiervoor enkel baseert op vermoedens die u op geen enkel ogenblik aan de hand van concrete elementen of bewijsstukken kan hardmaken (zie gehoorverslag CGVS, II, p.17).

Tot slot dienen enkele bedenkingen te worden gemaakt bij de door u neergelegde documenten aangaande uw werk bij de politie. Voor wat betreft de door u neergelegde politiebadege dient te worden opgemerkt dat het hier een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, sprak u zich bovendien tegen aangaande de periode waarmee u met een vervallen badge werkzaam bent geweest (de door u neergelegde badge is reeds sinds 31 december 2006 verlopen). In dit verband dient voorts te worden opgemerkt dat het weinig geloofwaardig is dat de politie u ongeveer drie jaar lang (van eind december 2006 tot oktober 2009) aan een controlepost belast met identiteits- en voertuigcontroles en met bevoegdheid tot arrestatie van verdachten, met een vervallen badge lieten werken (zie gehoorverslag CGVS, I, p.5, p.8-10).

Voor wat betreft de drie faxen van uw politiechef uit Basra, die u na uw eerste interview voor het CGVS (dd.13 april 2010) op 26 april 2010 ter ondersteuning van uw asielrelaas aan het CGVS heeft overgemaakt en waarin staat dat u tot 15 augustus 2009 bij de lokale politie van 'al-Zubeir' werkzaam was, dient het volgende te worden opgemerkt. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het hier faxkopies betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden gecontroleerd. Bovendien blijkt uit deze faxen dat deze documenten op uw vraag werden opgesteld en dat deze op 15 augustus 2009 zouden zijn afgeleverd. Opmerkelijk is dat u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS van 13 april 2010 uitdrukkelijk verklaarde over geen enkel bewijsstuk te beschikken dat kan aantonen dat u tot oktober 2009 de functie van politieagent zou hebben uitgeoefend. U verklaarde toen dat u uw politiechef zou vragen om een attest op te stellen waaruit blijkt dat u er tot oktober 2009 werkzaam zou zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, I, p.9 en p.15). Rekening houdend met bovenstaande dringt de vraag zich op hoe u plots na het eerste interview voor het CGVS deze door uzelf aangevraagde attesten heeft kunnen voorleggen, opgesteld in augustus 2009. Hierdoor rijzen er ernstige twijfels omtrent de authenticiteit van deze faxen.

Voor wat betreft de door u neergelegde kopie van tewerkstelling bij de politie (dd.10 februari 2005) dat u tijdens het interview van 9 november 2010 neerlegde op het CGVS, dient te worden opgemerkt dat uit een vertaling van desbetreffend document blijkt dat uw naam nergens in het document wordt vermeld. Hiernaar gevraagd verklaarde u dat uw naam in de bijlagen van het document is terug te vinden, maar uw familie dit stuk niet heeft kunnen vinden (zie gehoorverslag CGVS, II, p.2).

Aangaande uw werk bij de politie in Irak, dient tot slot te worden opgemerkt dat u geen enkel origineel document neerlegde waaruit blijkt dat u tot oktober 2009 in Irak als politieagent tewerkgesteld was. Ook aangaande uw getuigenverklaring bij de rechtbank, wat nochtans aan de basis ligt van uw probleem, legde u geen bewijsstukken neer.

Verder zijn de overige door u neergelegde documenten, met name uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonattest en kopies van uw voedselrantsoenkaart en uw huwelijksakte, niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Ze bevestigen enkel uw Iraakse nationaliteit, uw afkomst uit Najaf en het feit dat u gehuwd bent en kinderen heeft, dewelke hier niet ter discussie staan. Ook de door u neergelegde kopie van de door u afgelegde

verklaringen bij de politie naar aanleiding van de dreigbrief die u ontving, is niet in staat de bedriegelijkheid van uw verklaringen in positieve zin om te buigen. Evenmin wijzigen de door u neergelegde kopies van foto's van een beschadigde muur door kogelschoten, waarmee u wenst aan te tonen dat uw huis in januari 2010 werd beschoten, iets aan bovenstaande appreciatie. Bovendien kan uit de foto's niet worden afgeleid dat u de eigenaar bent van dit huis. Evenmin kan achterhaald worden dat de muren van dit huis in de door u opgegeven omstandigheden zouden zijn beschadigd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Irakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-IRAK" dd. 20 mei 2010). De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen o.a. in Bagdad in de aanloop naar de parlementsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Bagdad en omgeving gestegen. Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ('drive-by-shootings', schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier-en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor. De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de Zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag. In het zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiïetische militante groepen in het zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het zuiden die gericht waren op sjiïetische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Irakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p.21).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat zij actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. U komt uit de provincie Najaf waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Najaf actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Najaf aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de

Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*. Hij citeert artikel 1 van het Verdrag van Genève van 1951 en past de elementen in dit artikel, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, alsmede naar rechtsleer van D. Vanheule en UNHCR, toe op zijn situatie. Verzoeker volhardt dat de tegenstrijdigheden geen inconsistenties zijn maar verduidelijkingen.

Wat betreft de omstandigheden van zijn aanwerving is hij formeel dat hij ongeveer twee maanden opleiding genoot en pas de laatste dag van de opleiding vernam dat hij werd toegewezen aan het politiekantoor van Zubeir. Verzoeker meent dat hij tijdens het eerste gehoor niet goed werd begrepen en dat zijn verklaringen fout werden vertaald of genoteerd door verweerder.

Hij betoogt dat zijn vriend H. de rang ‘Arif’ bekleed en dat hij nooit verklaarde dat deze ‘Shurti’ was. Ook de opmerking over de rangen van zijn collega’s is onterecht. In het eerste interview gebruikte hij de algemene term ‘agent’ terwijl hij in het tweede gehoor specifiek was, hetgeen een loutere verduidelijking betreft. Verzoeker werkte samen met vijf andere personen. Met hem erbij waren er dus zes personen werkzaam aan de controlepost. Verzoeker maakte tijdens het eerste gehoor een fout. Hij was verward of het gevraagde aantal personen al dan niet met hem inclusief was.

Betreffende de politiebade bevestigt verzoeker hetgeen hij verklaarde tijdens het tweede gehoor. De badge werd ingetrokken op 9 september 2009 en hij heeft bijna drie jaar met een vervallen badge bij de politie gewerkt.

Aangaande de weg die de drie inzittenden van de wagen volgde is er evenmin een tegenstrijdigheid. Verzoeker slaagde tijdens het tweede gehoor niet op de vraag te antwoorden omdat het hem op dat ogenblik niet te binnen schoot en niet omdat hij het niet weet. Een gehoor bij verweerder is niet te onderschatten en vraagt veel concentratie zodat het feit dat hij op dat ogenblik niet kon antwoorden op de vraag hem niet kan worden verweten.

De tegenstrijdigheid inzake de oproeping van getuigen is te wijten aan een probleem inzake de vertaling. Verzoeker volhardt nooit te hebben verklaard dat zij onderling afspraken wie diende te gaan getuigen. In de oproepingen stond zowel zijn naam als deze van zijn collega H. en van officier F.

Betreffende de inconsistentie over de problemen die zijn collega kende volhardt verzoeker in zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het tweede gehoor. Opnieuw heeft zich een probleem inzake de vertaling voorgedaan tijdens het eerste gehoor.

Verzoeker ontkent tijdens het eerste gehoor iets te hebben verklaard over de beschuldiging wegens het lidmaatschap van een politieke partij. Hij heeft verklaard dat Basra over het algemeen in handen is van Al Fadila maar er is ook nog El Mehdi en Baddr. *“Vermoedelijk zal de vertaling tijdens het eerste verhoor niet adequaat gebeurd zijn”*. De nuance dat hij sprak in algemene termen werd *“ofwel verkeerd begrepen door de tolk, ofwel verkeerdelijk vertaald”*.

Verzoeker voert aan dat het feit dat hij op heden problemen inzake de vertaling aanvoert niet zomaar kan worden genegeerd. Tijdens de gehoren kan de vertaling door geen van de partijen worden gecontroleerd. Het is pas bij het ontvangen van de beslissing en het administratief dossier dat verzoeker de foute vertalingen kan opmerken.

Verzoeker volhardt dat hij de identiteit van de drie personen tegen wie hij getuigde niet kent. Hij heeft in de periode waarin hij werkte als agent veel mensen gecontroleerd. Verzoeker is bereid informatie in te winnen bij T., een voormalig collega die nog steeds werkt in het politiekantoor van Zubeir.

Hij betwist niet dat de documenten die hij voorlegde kopieën zijn zodat de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan doch hij volhardt dat de documenten authentiek zijn. Hij stelt in het verzoekschrift de originelen niet te kunnen bekomen. De neergelegde faxberichten maken een begin van bewijs uit. Verweerder had objectief onderzoek moeten verrichten naar deze faxen. Verweerder heeft een uitgebreide onderzoeksbevoegdheid en had contact kunnen opnemen met de Iraakse diensten. Daar verweerder dit heeft nagelaten moet het dossier worden teruggestuurd voor verder onderzoek.

Verzoeker is een sjiit uit Irak. Hij is afkomstig uit de provincie Najaf en was werkzaam in de provincie Basra. Het sektarisch geweld in Irak is nog niet onder controle. Verzoeker kan de bescherming van de autoriteiten niet inroepen nu deze niet in staat zijn zichzelf te beschermen.

2.1.2. Verzoeker voegt ter adstructie van zijn betoog enkele internetartikels over de algemene situatie in (Zuid-)Irak bij het verzoekschrift (rechtsplegingdossier, stuk 1). Bij aangetekend schrijven legt hij tevens de volgende stukken neer: een foto waarop hij wordt afgebeeld met een aantal collega's, kopieën van foto's van een beschoten woning, een politiebadge van 15 oktober 2009 met vertaling, een attest van 15 augustus 2009 met nr. 473 waarin wordt bevestigd dat verzoeker tot die datum werkzaam was voor de politie, vergezeld van een vertaling, een attest van 15 augustus 2009 met nr. 473 waarin ten aanzien van de landbouwbank van Basra wordt bevestigd dat verzoeker tot die datum werkzaam was voor de politie, vergezeld van een vertaling, een proces-verbaal van 3 oktober 2009 met vertaling en een briefomslag (rechtsplegingdossier, stuk 9).

3.2.1. Verzoeker brengt zowel bij het verzoekschrift als bij een later aangetekend schrijven een aantal nieuwe stukken bij (rechtsplegingdossier, stukken 1 en 9).

Daargelaten de vraag of in deze is voldaan aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 39/76, § 1 van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat de vaststelling dat een stuk geen nieuw gegeven is in de zin van voornoemd artikel niet belet dat dit stuk mede in het beraad wordt betrokken in het raam van de rechten van de verdediging indien het wordt aangebracht, hetzij door verzoekende partij ter adstructie van haar kritiek op de bestreden beslissing zoals die is verwoord in het verzoekschrift, hetzij door de partijen als antwoord op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften voor de terechtzitting zijn aangevoerd.

Behoudens de kopieën van de foto's die reeds eerder gedurende de procedure werden voorgelegd en derhalve niet kunnen worden beschouwd als nieuwe gegevens (administratief dossier, stuk 15: documenten), worden de door verzoeker in het kader van onderhavig beroep neergelegde stukken aangebracht ter adstructie van zijn kritiek op de bestreden beslissing zoals verwoord in het verzoekschrift. Derhalve worden zij in het raam van de rechten van de verdediging mede in het beraad betrokken.

3.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad dient inzake de asielaanvraag een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Wat betreft de aangevoerde vertaalproblemen blijkt dat bij aanvang van het eerste gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) aan verzoeker werd gevraagd of hij de tolk begreep en werd verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden (administratief dossier, stuk 6, p.0). Verzoeker noch de advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor maakte tijdens het gehoor melding van vertaal- of communicatieproblemen en geen van beide formuleerde enige opmerking in die zin wanneer hen daartoe de kans werd geboden (ibid., p.16). Ook tijdens het tweede gehoor bij het CGVS werd bij aanvang aan verzoeker gevraagd of hij de tolk begreep en werd hem duidelijk gemaakt dat eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – gemeld dienden te worden. Hij stelde uitdrukkelijk de tolk goed te begrijpen (administratief dossier, stuk 3, p.1-2). Verzoeker noch de advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor maakte tijdens het gehoor melding van enig probleem inzake de vertolking. Evenmin maakte één van beide melding van het feit dat zich vertaal- of communicatieproblemen voordeden tijdens het eerste gehoor bij het CGVS. Verzoeker en zijn advocaat kregen de kans bijkomende opmerkingen te formuleren, waarbij geen van beide enige opmerking in die zin formuleerde (ibid., p.20). Het is dan ook niet ernstig om, na confrontatie met een negatieve beslissing de gedane vaststellingen te wijten aan een verkeerde vertaling. Bovendien bevatten de gehoorverslagen precieze en gedetailleerde gegevens, blijkt hieruit dat de gehoren op een normale wijze zijn geschied en kan hieruit niet worden afgeleid dat zich problemen hebben voorgedaan.

Indien verzoekers beroepsactiviteit al aannemelijk wordt gemaakt, dient te worden vastgesteld dat hij de concrete asielmotieven die hem ertoe zouden hebben aangezet het land te verlaten niet geloofwaardig maakt.

De commissaris-generaal stelt terecht vast dat verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd over de inzittenden van de wagen die hij zou hebben aangehouden gezien hij tijdens het eerste gehoor verklaarde dat deze kwamen van de markt ‘al Askari’ in Zubeir en onderweg waren naar de markt ‘al Sawadi’ terwijl hij gedurende het tweede gehoor er niet in slaagde te antwoorden op de vraag vanwaar zij kwamen en wat hun bestemming was. Verzoeker tracht dit ten onrechte te vergoelijken. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat, indien de aanhouding van de inzittenden van de wagen daadwerkelijk de gebeurtenis zou zijn geweest ingevolge welke hij moest getuigen, werd bedreigd en het land diende te verlaten, verzoeker in staat zou zijn hierover gedurende beide gehoren precieze, coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Verzoeker legde, zoals terecht aangehaald wordt in de bestreden beslissing, bovendien tegenstrijdige verklaringen af omtrent de beschuldigingen jegens de personen die hij zou hebben gearresteerd. Tijdens het eerste gehoor verklaarde hij, gevraagd of zij ergens van werden beschuldigd: *“Van lidmaatschap bij ‘al Fadila’-partij en dat ze moorden hebben gepleegd”* (administratief dossier, stuk 6, p.11). Tijdens het tweede gehoor gaf hij echter aan niet te weten of zij al dan niet lid waren van een partij of groepering (administratief dossier, stuk 3, p.14). Verzoeker komt niet verder dan een ontkenning van zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het eerste gehoor, hetgeen niet dienstig is om de voormelde tegenstrijdigheid te ontcrachten.

Daarenboven motiveert de commissaris-generaal met recht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn dagvaarding voor de rechtbank en dient te worden vastgesteld dat verzoeker, waar deze in het verzoekschrift een verklaring tracht te bieden, hierover andermaal tegenstrijdige verklaringen aflegt. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS maakte verzoeker, gevraagd of hij de enige getuige was, slechts melding van het feit dat ook H. als getuige werd opgeroepen. Bovendien verklaarde hij uitdrukkelijk dat de oproeping om te getuigen niet op naam was, dat hierin slechts stond vermeld dat twee agenten van de controlepost als getuige dienden te verschijnen en dat zij vervolgens onder elkaar afspraken dat verzoeker en H. zouden gaan getuigen (administratief dossier, stuk 6, p.10). Tijdens het tweede gehoor stelde verzoeker dat in de dagvaarding geen namen werden genoemd doch dat hierin wel stond dat degenen die de personen arresteerden moesten komen getuigen. Bovendien verklaarde hij, terwijl hij dit tijdens het eerste gehoor nergens vermeldde, dat zijn overste F. meeding en dat zij alle drie getuigden (administratief dossier, stuk 3, p.15). In het verzoekschrift beweert verzoeker dan weer dat de rechtbank besliste wie moest getuigen en dat in de oproeping zowel zijn eigen naam als de naam van H. en F. werden opgenomen (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.4). Gelet op verzoekers vermeende functie als politieagent is het niet aannemelijk dat hij geen coherente verklaringen aflegt inzake de door hem beweerdelijk ondergane procesgang.

De commissaris-generaal stelt voorts met recht vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande de collega's die problemen kenden ingevolge de arrestatie van de drie inzittenden van de

wagen aangezien hij tijdens het eerste gehoor verklaarde dat enkel hij en zijn collega H. problemen kenden en hij uitdrukkelijk aangaf dat de officieren die de verdachten ondervroegen en overdroegen geen problemen kenden, vermoedelijk omdat hij en H. optraden als getuigen in de zaak, terwijl hij tijdens het tweede gehoor stelde dat ook zijn overste F. werd bedreigd omwille van diens getuigenis en dat hij deze informatie reeds ontving voor zijn vertrek uit Irak. Verzoekers loutere volharding in zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het tweede gehoor doet geen afbreuk aan deze tegenstrijdigheid.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker uiterst vage en algemene verklaringen aflegde betreffende essentiële punten in zijn relaas. Hij kon noch over de identiteit van de veroordeelden noch over de verwanten die op wraak zouden zinnen concrete informatie verschaffen. De verklaring dat hij hierop niet zou hebben gelet bij de identiteitscontrole en wanneer hij ging getuigen wordt daarbij terecht allerminst overtuigend geacht. Dat hij zich zelfs de naam niet blijkt te herinneren van de personen door wiens arrestatie hij het land zou hebben moeten ontvluchten en tegen wie hij zou hebben getuigd voor de rechtbank is manifest onaannemelijk. De commissaris-generaal motiveert in dit kader tevens met recht dat het, gelet op verzoekers voorgehouden profiel, niet waarschijnlijk is dat hij in de onmogelijkheid was om hierover meer te weten te komen. Niets belet hem om via zijn ex-collega T., die nog steeds werkzaam zou zijn in het politiekantoor van Zubeir, de nodige informatie in te winnen. Zijn bewering dat T. hierover geen informatie kan bekomen wordt met reden weinig overtuigend geacht. Verzoeker stelt in het verzoekschrift 'bereid' te zijn informatie in te winnen bij T. doch toont niet aan dit te hebben betracht en brengt geen elementen bij die het voorgaande zouden kunnen ontkrachten. Voorts laat hij de motivering ongemoeid dat hij evenmin over enige informatie bleek te beschikken over de vraag of zijn overste F., die volgens zijn verklaringen nochtans omwille van dezelfde zaak problemen zou hebben gekend, na zijn vertrek uit Irak al dan niet nog problemen zou hebben ondervonden. Nochtans stelde hij dat ook F. nog in het politiekantoor van Zubeir werkt (administratief dossier, stuk 3, p.16).

Ter terechtzitting verklaart verzoeker, ondervraagd krachtens artikel 14 PR RvV, andermaal geen informatie te hebben over hoe het zijn collega H. verging en stelde hij tevens hiernaar niet te hebben geïnformeerd bij zijn ex-collega T., hetgeen des te meer klemmt dat hij via T. de in onderhavige beroep bijgebrachte politiebade heeft bekomen. Evenmin bleek hij contact te hebben met zijn overste F. Dat verzoeker hiernaar niet heeft geïnformeerd getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor zijn beweerde problemen en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de concrete problemen die verzoeker ertoe zouden hebben aangezet het land te verlaten.

Verzoeker betwist niet dat de door hem ter staving van zijn concrete asielmotieven neergelegde documenten kopieën waren en beperkt zich ertoe te stellen dat de commissaris-generaal onderzoek had moeten voeren naar de neergelegde faxkopieën en de Iraakse diensten had moeten contacteren. Dient echter te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal geenszins de verplichting heeft om de lacunes in de bewijsvoering van een kandidaat-vluchteling op te vullen. Daarenboven dient de commissaris-generaal, nog daargelaten dat de authenticiteit van kopieën niet kan worden nagegaan, niet aan te tonen dat de betreffende documenten vals zouden zijn om aan deze documenten iedere bewijswaarde te ontzeggen. Verzoeker onderneemt voor het overige niet de minste poging om de omstandige motivering aangaande de in het kader van zijn asielprocedure bij het CGVS neergelegde documenten *in concreto* te weerleggen. Op basis van de pertinente en terecht vaststellingen die hierover worden gemaakt in de bestreden beslissing en welke steun vinden in het administratief dossier, kan niet worden aangenomen dat de documenten die reeds werden opgenomen in het administratieve dossier (stuk 15: documenten) verzoekers teloorgegane geloofwaardigheid kunnen herstellen.

Verzoeker brengt in het kader van onderhavig beroep ter staving van zijn relaas een aantal bijkomende stukken bij doch ook deze stukken vermogen niet afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen (rechtsplegingdossier, stuk 9).

Wat betreft de briefomslag dient te worden opgemerkt dat deze geen gegevens bevat die afbreuk kunnen doen aan het voorgaande. Voorts is het bevreemdend dat deze briefomslag op 11 december 2010 werd verstuurd door verzoekers broer M. en dat diens adres op die datum was gevestigd in de wijk al Salaam in de gemeente Haidaria, alwaar verzoeker samen met zijn familie woonde voorafgaand aan zijn vertrek uit Irak (administratief dossier, stuk 6, p.1-3; stuk 13, nr.9, 13-16, 30). Verzoeker beweerde immers tijdens het tweede gehoor bij het CGVS op 9 november 2010 dat zijn familie voormeld adres

reeds in januari 2010 heeft verlaten omwille van de problemen die hij had in Irak en ingevolge het incident waarbij zijn woning zou zijn beschoten, alsmede dat zijn familie sedertdien op een boerderij op het platteland, te midden van landbouwgronden woont.

Wat betreft de foto van verzoeker en zijn collega's dient te worden opgemerkt dat hieruit geenszins kan worden afgeleid dat zijn beweerde problemen zich zouden hebben voorgedaan. De kopieën van de foto's van een beschoten woning werden reeds neergelegd en beoordeeld. De commissaris-generaal motiveert met recht dat uit deze foto's niet kan worden afgeleid dat verzoeker de eigenaar zou zijn geweest van het erop afgebeelde huis, noch dat de muren van dit huis in de door verzoeker opgegeven omstandigheden zouden zijn beschoten.

De politiebade en de bijgebrachte attesten inzake verzoekers tewerkstelling bevatten slechts gegevens betreffende zijn voorgehouden beroepsactiviteit doch bevatten geen elementen die de teloorgegane geloofwaardigheid van zijn concrete problemen of vluchtaanleiding zouden kunnen herstellen.

Verzoeker preciseert voorts niet op welke wijze hij het proces-verbaal inzake zijn klacht bij de politie ingevolge de bedreigingen zou hebben bekomen. Hij verklaarde nochtans dat het al moeilijk was om zelfs maar een kopie hiervan te bekomen, stelde dat het niet toegelaten is om dergelijke kopieën af te leveren en hield voor dat het geheime documenten van de politie zijn die niet mogen buitengaan (administratief dossier, stuk 3, p.3). Bovendien werd dit stuk opgesteld louter op basis van de verklaringen van verzoeker en wordt het, gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden relaas geenszins aangevoerd in het kader van geloofwaardige verklaringen. Derhalve kan hieraan bezwaarlijk enige bewijswaarde worden toegekend.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift op louter algemene wijze stelt sjiit te zijn en erop wijst dat het sektarische geweld in Irak niet geheel onder controle is, dient te worden vastgesteld dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat dit een element zou zijn geweest dat verzoeker ertoe aanzette zijn land te verlaten. Evenmin maakt verzoeker *in concreto* aannemelijk dat hij op grond hiervan enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, "de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (...)" en de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Zijn identiteit en afkomst van de provincie Najaf worden niet betwist. De veiligheidssituatie in Zuid-Irak is niet zo stabiel als verweerder voorhoudt. Ter staving verwijst verzoeker naar een aantal internetartikelen betreffende de algemene situatie in (Zuid-)Irak. Verweerder is blind voor de werkelijkheid. Irak valt niet zomaar op te splitsen in veilige en onveilige regio's. De realiteit toont aan dat in alle provincies het geweld sluimert en terroristische aanslagen dreigen. Bovendien wordt de subsidiaire bescherming die werd toegekend aan mensen van Zuid-Irak de laatste jaren (nog) niet ingetrokken wat betekent dat het inderdaad nog niet helemaal veilig is om mensen terug te sturen. Schijnbare stabiliteit is onvoldoende om de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te weigeren.

3.4. Verzoeker preciseert in het geheel niet welk artikel van de door hem aangevoerde richtlijn hij *in casu* geschonden acht zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde informatie (rechtsplegingdossier, stuk 1) is niet van die aard dat zij afbreuk vermag te doen aan de omstandige motivering op grond waarvan de commissaris-generaal besloot dat de veiligheidssituatie in Najaf in Zuid-Irak relatief kalm is en er voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt weliswaar dat in het Zuiden van Irak sporadisch nog aanslagen plaatsvinden doch hieruit kan geenszins worden afgeleid dat de situatie in zijn regio of het Zuiden van Irak zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c). Dat nog in beperkte mate aanslagen voorkwamen in het Zuiden van Irak wordt daarenboven

uitdrukkelijk erkend en terdege in rekening gebracht in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal is gezien de in de bestreden beslissing vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de informatie zoals opgenomen in het dossier (administratief dossier, stuk 16: landeninformatie) terecht tot de conclusie gekomen dat er, gelet op de algemene veiligheidssituatie, voor burgers in Najaf geen reëel risico op ernstige schade voorhanden is in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Gelet op het voorgaande toont verzoeker, de sub 3.2.2. vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS